

Sygn. akt II Ka 623/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Waldemar Nycz

Sędziowie: SSO Mariusz Sztorc (spr.)

SSO Grzegorz Maciejowski

Protokolant: protokolant Aleksandra Baczyńska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie - Renaty Stopińskiej - Witkowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 stycznia 2015 r.

sprawy **J. B.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łąncucie

z dnia 31 lipca 2014 r., sygnatura akt II K 536/13

I. **utrzymuje** w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II. **zwalnia** oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych
za postępowanie odwoławcze na rzecz Skarbu Państwa, a poniesionymi wydatkami **obciąża** Skarb Państwa,

III. **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. O. - Kancelaria Adwokacka w Ł. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt II Ka 623/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Łąncucie wyrokiem z dnia 31 lipca 2014 roku, sygn. akt II K 536/13 uznał oskarżonego J. B. za winnego tego, że:

I. w dniu 21/22 lutego 2013 r. w Ł. woj. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela wraz z zawartością pieniędzy w kwocie 490,00 złotych, dwóch kluczy do zamków drzwi o łącznej wartości 520,00 zł na szkodę J. S., przy czym czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 20 kwietnia 2010 r., sygn. akt X K 808/10, za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na karę jednego roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, który to wyrok objęty został wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kolbuszowej z dnia 11 października 2011 r., sygn. akt II K 255/11, wymierzający oskarżonemu karę łączną jednego roku i dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresach od 15 grudnia 2009 r. do 20 kwietnia 2010 r., od 15 grudnia 2010 r. do 21 kwietnia 2011 r., od 6 maja 2011 r. do 26 czerwca 2012 r. i czyn ten zakwalifikował

jako przestępstwo z art.278 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk i za to na podstawie art.278 § 1 kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w dniu 14/15 marca 2013 r. w Ł. woj. (...) usunął dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, a to dowód osobisty, legitymacje ubezpieczeniowe, harmonogram spłat rat w banku, książeczkę zdrowia na szkodę M. K., K. M. i W. M. i czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo z art.276 kk i za to na podstawie art.276 kk skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

Sąd na podstawie art.85 kk w zw. z art.86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego w punktach I i II wyroku kary jednostkowe połączył i orzekł wobec niego karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art.29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze i § 14 ust. 2 pkt. 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. O. kwotę 826,56 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonego J. B. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, zaś wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania obciążył Skarb Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżył w całości obrońca oskarżonego, zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, a w szczególności:

- art. 4 kpk przez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego J. B., a w szczególności faktu, że brak świadków na okoliczność popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu przestępstw;
- art. 7 kpk przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów przez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, pomimo że brak jakichkolwiek dowodów na poparcie tych twierdzeń oprócz wyjaśnień oskarżonego, które zostały przez niego odwołane.

Wskazując na powyższe podstawy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy ujawniony w trakcie rozprawy głównej materiał dowodowy poddał wnikliwej ocenie. Ponieważ Sąd Rejonowy wskazał na przyczyny, dla których pozytywnie ocenił dowody, na podstawie których dokonał ustaleń faktycznych, jak i wskazał powody, dla których odmówił wiary dowodom przeciwnym, nie dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych.

Uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego zostało sporządzone stosownie do reguł wynikających z art. 424 kpk. Dało ono Sądowi Okręgowemu podstawę do skontrolowania słuszności rozumowania Sądu I instancji i zgodności tego rozumowania z materiałem dowodowym.

Ocenie zawartej w uzasadnieniu nie można zarzucić, by była sprzeczna ze wskazaniami, czy doświadczenia życiowego, by zawierała błędy logiczne. Ocenę tę Sąd Okręgowy w pełni podziela.

W sprawie nie występuje, podnoszona w zarzutach apelacji, sytuacja braku dowodów dla wykazania winy oskarżonego. Rzeczywiście podstawowym dowodem winy, na podstawie którego Sąd I instancji dokonał ustaleń stały się wyjaśnienia oskarżonego. Wyjaśnienia te Sąd Rejonowy poddał starannej analizie, zwracając uwagę, że w postępowaniu przygotowawczym oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a w postępowaniu przed Sądem wyjaśnienia te odwołał. Sąd I instancji nie tylko dociekał przyczyn takiego stanu rzeczy, ale oceniał wyjaśnienia

oskarżonego w zestawieniu z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Istotnie, jak podnosi obrońca w apelacji, w sprawie nie ma bezpośrednich świadków czynu oskarżonego. Sąd I instancji wnikliwie jednak zbadał zeznania świadków i ustalił na ich podstawie w jaki sposób pokrzywdzeni, przebywając w szpitalu, utracili swoje mienie. Zeznania pokrzywdzonych Sąd Rejonowy uznał za w pełni wiarygodne, gdyż sprowadziły się one do opisu zaboru mienia na ich szkodę, bez sugerowania osoby sprawcy. Powstał natomiast na podstawie tych zeznań precyzyjny opis działania sprawcy. Logicznie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wywiódł Sąd Rejonowy, że dowody z zeznań pokrzywdzonych przystają do opisu dokonania czynu jaki oskarżony J. B. przedstawił w pierwszych wyjaśnieniach składanych po zatrzymaniu na policji. Znamienne jest, co dostrzega Sąd Rejonowy, że w tych wyjaśnieniach oskarżony podał szczegóły postąpienia z rzeczami zabranymi pokrzywdzonym. Wynika z tego, że oskarżony wiedział jakie rzeczy zostały pokrzywdzonym zabrane. Okoliczność ta jednoznacznie łączy oskarżonego z czynami popełnionymi na szkodę pokrzywdzonych.

W sposób prawidłowy Sąd I instancji zweryfikował linię obrony oskarżonego, który odwołał wyżej wskazane pierwsze wyjaśnienia, argumentując, że złożone zostały pod wpływem przesłuchujących go policjantów, którzy mieli stwierdzić, iż „przyznanie się do czynu będzie dla oskarżonego dobre z uwagi na to, że i tak wszystkie kradzieże pójdą na jego konto”. Sąd I instancji przesłuchiwał prowadzących czynności w sprawie policjantów i na tle protokołu z tych przesłuchań nie dopatrzył się czynników uprawdopodobniających sugestię oskarżonego, że jego pierwsze wyjaśnienia zostały złożone w warunkach, które nie zapewniały swobody wypowiedzi. Zauważyć przy tym należy, iż oskarżony był już uprzednio kilkakrotnie karany i już chociażby z tego faktu czynności postępowania przygotowawczego były mu znane. Trudno zatem przyjmować, że wobec czekającej go odpowiedzialności karnej, z której zdawał sobie sprawę, bezkrytycznie przystał na argumentację policjantów, zalecającą mu przyznanie się do czynu, którego miał nie popełnić. Taka okoliczność w świetle treści tych wyjaśnień, jak i pozostałych dowodów przeprowadzonych w sprawie, słusznie została odrzucona przez Sąd I instancji. Zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentacja Sądu I instancji w tym przedmiocie jest trafna i Sąd Okręgowy podziela ją w całości (k. 370-376). W ocenie zachowania oskarżonego zwrócić należy uwagę, że opis przestępczego działania podany przez pokrzywdzonych, zgodny jest ze sposobem działania oskarżonego w dotychczas popełnionych przestępstwach, gdzie miejscem działania oskarżonego były oddziały szpitalne, a przedmiotem kradzieży rzeczy, w tym pieniądze, należące do pacjentów.

W ocenie całości materiału dowodowego Sąd Rejonowy nie wykroczył poza ramy art. 7 kpk.

Na podstawie prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych uznać należy, że kwalifikacja czynów oskarżonego jest zasadna. Wymierzając oskarżonemu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie przesłanki z art. 53 kk. W pisemnych motywach wyroku swoje stanowisko w tym względzie przekonująco uzasadnił, wskazując na okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Orzeczonej kary, ukształtowanej jako bezwzględna kara pozbawienia wolności, ale nieodlegle oddalonej od dolnego progu ustawowego zagrożenia, nie można traktować jako kary rażąco surowej. W okolicznościach sprawy jest to kara adekwatnie surowa, nie zawierająca w sobie elementów nadmiernej dolegliwości. Zdaniem Sądu Okręgowego wymierzona kara odpowiada kryminalnej zawartości czynów oskarżonego oraz ich społecznej szkodliwości, a także celom zapobiegawczym i wychowawczym kary. Istotne przy tym jest oddziaływanie kary na środowisko społeczne oskarżonego i pokrzywdzonych, w którym jego czyn jest znany. Pamiętać należy, że oskarżony dokonał zaboru mienia osób będących pacjentami szpitala, które zwykle w warunkach leczenia dysponują ściśle określonymi kwotami pieniędzy ze względu na ograniczony wówczas kontakt z rodziną i możliwością uzupełnienia gotówki, przez co jej zabór w takich okolicznościach, wyrządza im szczególną dolegliwość.

Ze względu na to, że oskarżony aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na rzecz Skarbu Państwa.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 444 kpk, art. 449 kpk i 456 kpk.